Μνήμη του τέλους και της δίκης (Όσιος Εφραίμ ο Σύρος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 16 Μαΐου, 2019

Να έχεις, αγαπητέ, πάντοτε στον νου σου την ημέρα του τέλους σου, όταν θα είσαι ξαπλωμένος στο στρώμα σου και θα ψυχορραγείς. Αλίμονο, τι μεγάλος φόβος και τρόμος σφίγγει την ψυχή εκείνη την ώρα, και μάλιστα αν έχει τη συνείδηση να την κατηγορεί! Αν έκανε κάτι καλό σε αυτή τη ζωή, αν δηλαδή**υπέμεινε θλίψεις και προσβολές για χάρη του Κυρίου και αν έκανε όσα είναι αρεστά σε Αυτόν** , οδηγείται με πολλή χαρά από αγίους αγγέλους ψηλά στον ουρανό. Όπως ο εργάτης που μοχθεί στη δουλειά όλη τη μέρα, περιμένει τη δύση του ηλίου για να πάρει μετά από τον κόπο τον μισθό του και να ξεκουραστεί, έτσι περιμένουν και οι ψυχές των δικαίων την ημέρα εκείνη.

Οι ψυχές, αντίθετα, των αμαρτωλών είναι γεμάτες φόβο και τρόμο εκείνη την ώρα. Όπως ένας κατάδικος, που τον έπιασαν οι φύλακες και τον πηγαίνουν στο δικαστήριο, έχει αγωνία και τρέμει ολόκληρος καθώς σκέφτεται τα βασανιστήρια που θα του κάνουν, έτσι και οι ψυχές των αμαρτωλών τρέμουν φοβερά την ώρα εκείνη, καθώς συλλογίζονται το ατέλειωτο βασανιστήριο της αιώνιας φωτιάς και τις άλλες τιμωρίες που δεν θα έχουν τέλος και σταματημό.

Και αν κάποιος πει στους αγγέλους που τον τραβούν με βία: «Αφήστε με λίγο να μετανοήσω», κανείς δεν τον ακούει· ή μάλλον του αποκρίνονται: «**Όταν είχες καιρό, δεν μετανοούσες,** και τώρα υπόσχεσαι να μετανοήσεις; Όταν το στάδιο ήταν σε όλους ανοιχτό, δεν αγωνίστηκες, και θέλεις να αγωνιστείς τώρα, που όλες οι πόρτες έκλεισαν και πέρασε ο καιρός του αγώνα; Δεν άκουσες τον Κύριο που είπε· «Να είστε άγρυπνοι, γιατί δεν ξέρετε την ημέρα ούτε την ώρα»; (Ματθ. 25:13)»

Αυτά και τα παρόμοια γνωρίζοντας από πριν, αγαπητέ,**να αγωνίζεσαι, όσο ακόμη έχεις καιρό**. Και να κρατάς τη λαμπάδα της ψυχής σου πάντοτε αναμμένη με την εργασία των αρετών, ώστε να βρεθείς έτοιμος, όταν έρθει ο Νυμφίος, και να μπεις μαζί του μέσα στον ουράνιο γαμήλιο θάλαμο μαζί με τις άλλες παρθένες ψυχές, οι οποίες με τη ζωή τους φάνηκαν αντάξιές του (Ματθ. 25:1-13).

Αδελφοί, είναι μεγάλος ο φόβος την ώρα του θανάτου. Γιατί την ώρα του χωρισμού στέκονται γύρω στην ψυχή όλα της τα έργα, όσα έκανε τη μέρα ή τη νύχτα, καλά και κακά, και επίσης άγγελοι που θέλουν με πολλή βιασύνη να τη βγάλουν από το σώμα. Η ψυχή λοιπόν του αμαρτωλού, βλέποντας τα έργα της, δειλιάζει να βγει. Καθώς

όμως τη βιάζουν οι άγγελοι, αυτή, τρέμοντας για τα έργα της, λέει σε αυτά με φόβο: «Δώστε μου μία ώρα διορία για να βγω». Και αποκρίνονται στην ψυχή όλα της τα έργα με ένα στόμα: «Εσύ μας έκανες, μαζί σου λοιπόν θα πάμε στον Θεό». Και έτσι τρέμοντας και θρηνώντας χωρίζεται από το σώμα και πηγαίνει να παρουσιαστεί στο αθάνατο δικαστήριο.

(Από το βιβλίο: ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟΣ, τόμος Α', Υπόθεση Ε', σελ. 62, και Η' (8), σελ. 91. Εκδόσεις Το Περιβόλι της Παναγίας, Θεσσαλονίκη 2001)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org*)*